

Svend Høgsbro: Af de 3 Punkter, jeg tillod mig at fremhæve ved Lovforslagets Behandling i Fjor, og hvoraf de to satte sig Spor i Lovforslaget, saaledes som det blev vedtaget her i forrige Samling, er der kun et, som endnu findes i Lovforslaget, saaledes som det er kommet til os fra det høje Landsting. Det er det Punkt, at Dragning af Vaad mod Vaad ikke skal kunne finde Sted saaledes, at Vandløbet derved spærres. Det genfindes vistnok i en forbedret Skikkelse i Lovforslagets § 8 a. Det andet Punkt var det, at man fra Grundejerens Side skulde kunne forlange afløst Fiskerirettigheder, som tilkom andre end ham selv. Det vedtog vi i Fjor, men det staar ikke nu i Lovforslaget, hvad jeg i høj Grad maa beklage. Det forekommer mig, at det Syn paa den Sag, som er gaaet gennem vor nyere Lovgivning, og i stedse stigende Grad har faaet Tilslutning over for Jagtretten, med Hensyn til hvilken man mere og mere er kommen ind paa, at den Ret slet ikke eller i alt Fald kun for en kortere Tid maa skilles fra Ejendomsretten over Grunden, maatte føre til, at den i Fjor vedtagne Bestemmelse var bleven staaende i Lovforslaget. Den er imidlertid tagen ud i det andet Ting, og jeg kan jo nok forstaa, hvilke Hensyn der have ført dertil fra det andet Tings Side. I og for sig vilde det have glædet mig meget, om den var bleven sat ind igen her; men jeg ser af Betænkningen, at det ærede Udvalg, som ganske deler mit Syn paa Sagen, anser det for haabløst at optage den igen, og saa kan det naturligvis ikke hjælpe, at et enkelt Medlem søger at rejse en Kamp om et Spørgsmaal, som hele Udvalget ikke har turdet indlade sig paa. Jeg maa derfor trøste mig med det Haab, som Udvalget stiller op for os, at der senere, naar Trangen dertil giver sig stærkt Udslag, kan blive Spørgsmaal om at imødekomme den ved en ny Lovforanstaltning. Saa er der et tredje Punkt, som ganske vist er det mindst væsentlige af dem, jeg fremdrog i Fjor. Det gjaldt Forstaaelsen af det Udtryk i det nuværende Lovforslags § 9, der ogsaa fandtes i Lovforslaget i Fjor „de i det paagældende Vand fiskeriberettigede“. Jeg fremdrog i Fjor, at det var et uklart Udtryk og fik ganske Medhold af den ærede Ordfører, som ogsaa i Fjor var Ordfører. Det ændrer mig derfor noget, at jeg stadig genfinder det samme Udtryk. Hvad der er uklart deri, udviklede jeg i Fjor, og ligeledes den ærede Ordfører. Det skal jeg derfor ikke komme tilbage til, men jeg skal kun sige,

at jeg forstaaer ikke, hvorfor man ikke afhjælper denne Mangel ved ganske simpelt efter Ordene „de i det paagældende Vand fiskeriberettigede“ at indskyde saadanne Ord som f. Eks. „for saa vidt de ere interesserede i Spørgsmaalet“. Det kunde godt sproglig forenes dermed, og jeg ser ikke rettere, end at saa var den Tvivl løst, som alle ville indrømme nu fremkommer over for det Spørgsmaal, hvad der skal forstaaes ved „det paagældende Vand“. Skal der derved forstaaes hele det Vandløb, som gaar under et fælles Navn, saa er det galt, thi man er enig om, at det i alt Fald i mange Tilfælde ikke er alle dem, der ere fiskeriberettigede i det, som skulde indkaldes, og hvem er det saa? Om dette Punkt vil jeg gøre en Henstilling til det ærede Udvalg og den højtærede Minister. Det forekommer mig, at man ikke ret vel kan lade noget saa uklart gaa fra sig. Den ærede Ordfører har jo omtalt, at der ogsaa er andre Ting, som skulde optages til fornyet Overvejelse inden tredje Behandling, og jeg vil da henstille, at man tager dette Punkt med.]

Ordføreren (Alf. Christensen): Det ærede Medlem for Skanderborg (J. Sørensen) anbefalede sit Ændringsforslag, og som jeg sagde før, kan jeg principielt give ham Ret i hans Betragtning. Det har jeg altsaa paa Forhaand indrømmet, men jeg maa alligevel bede om, at dette Ændringsforslag ikke bliver vedtaget, thi det, vi gøre ved Moserne ved at standse med Skydningen indtil 1ste Maj, er i Virkeligheden, at vi skaffe god Fred og Ro, som ikke skader nogen, og som vil gavne Danmarks Fugleliv paa meget væsentlige Punkter. Særlig er det meget vigtigt for Graaandens Fredning. Disse Folk, som gaa dernede for at skyde sig en Gedde, ere som Regel ikke de fiskeriberettigede, saa at det ikke er dem, man kommer til at krænke ved Forbudet. I Reglen er det Mennesker, der bo ganske andre Steder, der gaa paa Eventyr for at stikke en Gedde og skyde en Gedde, hvor de kunne komme til det, og naar der kommer en And — de ere jo paa den Tid helt tamme — gaar den med i Fiskeposen ved samme Lejlighed. — Naar det ærede Medlem vil sammenligne den Skydning, en saadan Geddeskytte udfolder, med en Skytteforeningsskydning, skal jeg dertil blot bemærke, at man jo ikke godt kan drage nogen Sammenligning der. Skytteforeningen skyder paa en bestemt afstukken Bane, gaar ikke uden for denne og springer ikke fra Bæk til Bæk og fra Mosehul til Mose-